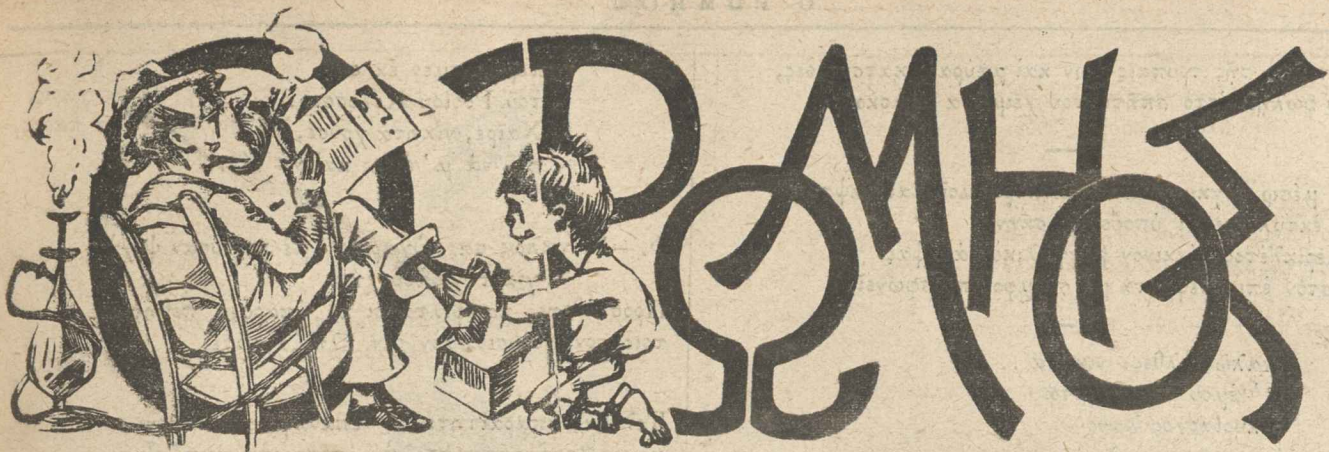

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐννέα κι' εἴκοσι μηνὸς Ἀπρίλην,
Κορδοναρούμπαροι φθάνουν ποικίλοι.

Δέκα καὶ πεντακόσα
καὶ νταβατούρια τόσα.

Ἵποδοχαὶ δημαντικά τοῦ Φασουλῆ τοῦ τενεκέ.

(Ὁ Φασουλῆς, ποῦ πάντοτε καινοτομίας θέλει
κι' ἀκόλαστος κυλιέται εἰς πᾶσαν ρυπαρείαν,
πρὸς τῆς οἰκογενείας του παραλαλεῖ τὰ μέλη
παρόντος καὶ τοῦ Περικλῆ μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν.)

Φ. — Βεβαίως θὰ γνωρίζετε πῶς τόσοι Βουλευταὶ
εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' αὐτὰς γυρίζουν νικηταὶ
μ' ἐφόδια πολύτιμα μεγάλης προκοπῆς,
καὶ πάντες ὑποδέχονται καὶ τούτους ὡς κι' ἐκείνους
μὲ τελετὰς σημαντικὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς
πρὸς τέρψιν κι' εὐχαρίστησιν βουλευμιῶντος μηνός,
ὃ δὲ Κορδοναρούμπαρος μὲ νικητοῦ φωνὴν
διατρύπῃ τὴν σάλπιγγα τὴν Εὐσταθιανήν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκ τελετῶν ἡ πόλις ἀντηχεῖ
ἐπιθυμῶ καὶ πρὸς ἐμὲ νὰ γίν' ὑποδοχή,
καὶ δι' αὐτὸ κατέρχομαι 'στὰς ὑπονόμους κάτω
μετὰ πολλῆς μερίμνης,
ὅπως δ' ἔλθω σὺν Θεῷ ζήτῳ καὶ διατάττω
ἐν ἄσμασι κι' ἐν ὕμνοις

νὰ μὲ προῦπαντήσετε μ' ἐπίσημον στολὴν
κι' αἱ πρέπουσαι ν' ἀποδοθοῦν τιμαὶ 'στὸν Φασουλῆν.

(Ὁ Φασουλῆς κατέρχεται 'στοὺς βόθρους ποῦ γνωρίζει
καθεὶς τῶν πολιτῶν,
κι' ἐντὸς ὀλίγου νικητῆς ἀγέρωχος γυρίζει
τὰς χεῖρας του κροτῶν.)

(Ἡ ξύλινη φαμῆλια τοῦ τὸν δέχετ' ἐν στολῇ
καὶ θρίαμβοι γεραίρονται καὶ κατὰ κράτος νίκαι,
κι' ὅλοι φωνάζουν «ζήτω τοῦ παιδῆ, τοῦ Φασουλῆ,
ποῦ τροπαιοῦχος Βουλευτῆς ἐξ ὑπονόμων βγήκε.»

(Τράκ τρούκ χειροκροτήματα, φωνὴ, παροξυσμός,
καὶ κόσμου χλασμός,
σπάζουν καμπόσα γαλικά, ποτήρια, μαστραπάδες,
ἀνάβουν τὰ μουρέλια τοῦ πεντάρικαις λαμπάδες,
ἀλλὰ καὶ δι' ἀρώματος ραντίζεται παικίλου,
γλυγίζοντας μανιωδῶς καὶ τοῦ πιστοῦ τοῦ σκύλου.)

(Στρώνοντ' εὐθὺς 'στὸ πάτωμα παληαῖς ἐφημερίδες,
καταφιλεῖ τὸν νικητὴν τὸ προσφιλές του ταῖρι,

βγαίνουν από της τρύπαις των και μαύραις κατασαρίδες,
πυλουν φωληγὰ στὸ σπῆτι του χειμῶνα καλοκαίρι.

(Κι' ἐν μέσω συγκινήσεων κι' ἀναθρασμοῦ καὶ κάψας
σπανία ἐκτυλίσσεται ὑποδοχῆς σκηνή,
κι' ὁ Περικλῆτος κόκκινον βεγγαλικὸν ἀνάψας
αὐτὰ στὸν ἐπιστρέψαντα μὲ στόμφον προσφωνεῖ.)

Π.— Καλῶς ἦλθες, νικητά...
δι' ἐμοῦ σέ χαιρετᾷ
ὁ κυρίαρχος λαός
ὁ τοσοῦτον ἀγλαός.

Νικητά, ὡς εὖ παρέστης
ἐν τῷ μέσω τόσης ζέστης,
ν' ἀπολαύσης εὐτυχῆς
ἀληθοῦς ὑποδοχῆς.

Ἡ πατρίς ἀποσταμένη
ἐκ τοσοῦτων κοπετῶν,
τὴν ἐπάνοδον προσμένει
Κορδονάτων νικητῶν.

Κι' ἐνῷ σύ, τῆς γῆς τὸ βάρος,
ἠγωνίζεσο μὲ θάρρος
εἰς τὸ μέρος τὸ γνωστόν,
μὲ χαρὰν καὶ πάλλον στῆθος
σ' ἐπερίμενε τὸ πλῆθος
διαπύρων θαυμαστῶν.

Ἡ πατρίς, πιστὴ μαμμὰ σου,
παραδίδει τὸν ὄνομά σου
πρὸς τοὺς δημοσιογράφους
καὶ σωτήρα σέ γνωρίζει,
καὶ σὺ στέφει τοὺς κροτάφους
κι' ἡ φαιήλικα σου δακρύζει.

Συγκινῶμαι δὲ κι' ἐγὼ
κι' ἔχω πόθον καὶ σφιγγῶ
στοὺς ἰδιώτες σου τοὺς ἀγῶνας
ἐνεργὸν νὰ παίξω ρόλον,
καὶ νὰ δράμω κατὰ μόνας
στὸ κοινὸν δοχεῖον ὧλων.

Ἀνεδείχθης μαχητῆς
γενναϊόφρων, τολμηρός,
κι' ἐπιστρέφεις νικητῆς
κατὰ πάντα καθαρός.

Ὅπως πρὶν πιστοὺς μᾶς ἔβηκες...
χαῖρε, χαῖρε, Φασουλῆ,
ποῦ κατάρθωσες κι' ἐβγήκες
δίχως ρέψιμο πολύ.

Στρέψε συμπαθὲς τὸ βλέμμα,
τοῦ Συντάγματός μας θρέμμα...
ὑπὲρ τούτου πάντα μάχου,
κι' ἀνακούφισιν στομάχου

περιμένομεν ἐκ σοῦ,
τοῦ Ροδίου Κολοσσῶ.
Χαῖρε, νικητὰ χρυσέ,
ποῦ νὰ μ' ἔχης καὶ νὰ σέ...

Φ.— Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ μὲ καίουσαν ψυχὴν
γιὰ τὴν ὑποδοχὴν.
Προσέλθετε, παμφίλτατοι κι' ὑπάρξεις ποθηταί...
τοιούτον ἐνθουσιασμὸν δὲν ἤλπιζα ποτέ.

Τελέσας ἀπαραίτητον κι' ἐπάναγκες καθήκον
χωρὶς βραδύτητα πολλὴν ἐπέστρεψα κατ' οἶκον,
κι' ἀπροσδοκῆτους ἀληθῶς ἀπήλαυσα τιμὰς
κι' ὁμοίαν νίκην εὐχομαι κι' εἰς ὅλους κι' εἰς ὑμᾶς.

Ἀνοίξατε τὴν δεξιάν κι' ἀριστεράν παλάμην
γιατί, καθὼς γνωρίζετε, δεινῶς ἐμαχεσάμην,
κι' εἰς πέρας ἔφθασε ταχὺ δυσφόρητος ἀγὼν
χωρὶς ἰδρώτος νὰ χυθῇ παραμικρὰ σταγῶν.

Τὸν νέον μου τὸν θρίαμβον εἰς ὅλους τὸν προεῖπον,
αὐτὸ τὸ μέρος εὐκολὰ θριάμβους χορηγεῖ,
καὶ πάντα Συνταγματικὸν περιμαζεύει ῥυπον
ὅσον γενεᾶ τοῦ Κορδονίου καὶ τῆς Ἑληθῆς ἡ γῆ.

Ἐκεῖ βροχή τὰ σχέδια καὶ σκέψεις σὰν χαλάζι
καὶ πάντα κατερχόμενον κατέχει θαυμασμός,
ἐκεῖ, καθὼς γνωρίζομεν, συχνὰ κατασταλάζει
τοῦ κράτους ὁ δυσκόλιος Προϋπολογισμός.

Στὸ μέρος τοῦτο πάντοτε γεμάτος αἶστρον πλούσιον
λαὸν ἐσπούδασα σοφόν, μαθ' ὅλα περιούσιον,
καὶ μόνος ἐμελέτησα τὰ δικαιώματά του,
τὰ θέσμια, τοὺς νόμους του, καὶ τὰ Συντάγματά του.

Τῆς δὲ σπουδῆς ἡ μέριμνα καὶ τῆς συχνῆς μελέτης
ἐκ τοῦ βορβόρου μ' ἔφερε στοὺς οὐρανούς μεταρσίον,
ἀντὶ δὲ πάσης συνταγῆς κι' ἱατρικῆς διαίτης
εὐρύτατα πάντα τοὺς θεσμούς σωτήριον καθάρσιον,
ἐφ' ᾧ θερμῶς εὐγνωμονῶ τὸ σοβαρὸν Βασίλειον,
ὅπου πολίτην μ' ἔκαμε μὲ στόμαχον εὐκόλιον.

(Πάντες ἐδῶ χειροκροτοῦν σφοδρῶς τὸν Φασουλῆ,
προστρέχουν δὲ ν' ἀκρασθοῦν καὶ γείτονες πολλοί,
κι' ὁ Φασουλῆς τῆς γειτονίας ἰδὼν τὸ πανηγύρι
δημηγορεῖ στοὺς γείτονες ἀπὸ τὸ παραθύρι.)

Φ.— Ὡς συμπολῖται γειτονίας τὰ μάλ' ἀγαπητῆς,
εὐγνώμων θὰ διατελῶ πρὸς ὅλους διαρκῶς,
διότι συμμετέχετε τοιαύτης τελετῆς
μονάχοι σὰς, αὐθόρμητοι κι' οἰκογενειακῶς.

Κορδοναρος, Κορδοναρος... ἐν τούτῳ μόνον νίκα...
καὶ τέλος πάντων, κύριοι, κατάρθωσα καὶ βγήκα,

Βροῦτος Μεσολογγίτης,
ποῦ τὸν κυττᾷ καὶ φρίττεις.

καὶ δίχως κόπον εὐχομαι νὰ βγαίνετε καὶ σεῖς
νὰ τελῶμεν ἑορτὰς τῆς νίκης τῆς χρυσῆς,
ποῦ κι' ἄλλοτε καὶ σήμερα παιᾶνας τῆς ἐτόνισα...

(Ἀκούσατε, ἀκούσατε, φωνάζει μὴ γειτόνισσα.)

Φ.— Ὡς συμπολῖται γειτονίας τὰ μάλ' ἀγαπητῆς
ἐξ ὑπονόμων ἔρχομαι τοῦ κράτους Βουλευτῆς.
Μὲ τὸ ξυλῆνιο μου κορμί, τὸ τόσο ντιλικάτο,
ποῦ μήτε φόβος καὶ ζυγὸς ποτὲ δὲν τὸ δεσμεύει,
κατέβηκα μονάχος μου στὰς ὑπονόμους κάτω
νὰ δῶ τὸ καψο-Σύνταγμα ποῖος μᾶς ὑπονομεύει,
ἀλλ' εἶδα πῶς ἀσάλευτον ἐσάπιζ' ἐκεῖ πέρα
στῶν ὑπονόμων τὸν βαρὺν καὶ πνιγηρὸν ἀέρα.

Δὲν ἄφησ' ἀνερεύνητον μὴτ' ἐνὰ κἄν σωλῆνα
μὲ σπερματσέτα, μὲ πυρσοὺς, καὶ μὲ βεγγαλικά,
ὅταν ἐκεῖ στὸ Σύνταγμα διέκρινα κι' ἐκεῖνα
τὰ καψοδικαιώματα τὰ κυριαρχικά,
κι' ἀπὸ τὸν χάρτην ἐβγαίνε τοῦ κάθε δικαιώματος
παυλῶν βρώμα περισσὴ καὶ δυσωδία πτώματος,
καὶ περιττὸν νὰ σὰς εἰπῶ πῶς ἴγυρισα στὸ σπῆτι μου
μὲ δέκα μιζομάντυλα βουλώνωντας τὴν μύτη μου.

Σὰς ὑμῶν συμβολικῶς, ὦ γείτονες πολῖται,
καὶ σεῖς σὰν ἐξυπνος λαὸς θαρρῶ πῶς μ' ἐννοεῖτε.

Οὐχ ἦττον ἂν κι' ἐνίκησα στὸν κλύδωνα τῆς πάλης
τῆς Συνταγματικῆς,
μετ' ἀπογοητεύσεως ἀποχωρῶ μεγάλης
ἐκ τῆς πολιτικῆς,
κι' ἐκεῖνος ποῦ πολιτικὰ θάλλῃ νὰ μού μιλῇ
θ' ἀναγκασθῇ κακὴν κακῶς τὸ στόμα του νὰ κλείσῃ.

Σὰς κλαίω, συμπολῖται μου... μὲ τὸν Μεσολογγίτην
δυστυχῶς θὰ χάσετε κι' ἐμένα τὸν κοπρίτην,
κι' εἰς γνῶσιν φέρω τοῦ λαοῦ καὶ συγγενῶν καὶ φίλων
πῶς μοναχὸς κι' ὁ Φασουλῆς στὴν τύχην σὰς ἀφίγει,
σὰς λέγω δὲ πῶς τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον
ἐν ὄργανον ἐπίσημον τοῦ Περικλῆ θὰ γίνη.

Καὶ μὴ τὴν ἀποχώρησιν γούμωσις τις ἀστείαν,
ἀμέσως δῆλωσιν γὰρ αὐτὸ θὰ στείλω στὴν Ἑστίαν,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν μού λέγετε, οὐδεὶς θὰ μεταπείσῃ
κι' ἐμένα τὸν σωτήρα,
κι' ὁ Περικλῆς ἂν ἐλθῇ νὰ μὲ ξυλοκοπήσῃ
θὰ δείξω χαρακτῆρα.

Κι' ἂν μ' ἐρωτήσετε γιατί, ἐγὼ θὰ σιωπῶ
καὶ λέξιν δὲν θὰ πῶ,
μηδὲ θ' ἀκούσῃ ταμουδιὰ κανεὶς τῶν ἡμετέρων,
διότι παραθλάπτεται τῆς χώρας τὸ συμφέρον.

Μὴ μὲ βιάζῃ δι' αὐτὸ κανέναν συμπολίτην
ἢ φίλον τῆς Αὐλῆς,
ἐνὸς δὲ δὲν ὁμιλεῖ καὶ ὁ γκράν Μεσολογγίτης
σιγᾷ καὶ ὁ Φασουλῆς.

Ἄλλ' ὅταν ἀποσφραγισθῇ τὸ στόμα τῆς Πυθίαις,
τότε, πολίται γείτονες, μὲ λόγους ἀληθείας
θὰ σὰς εἰπῇ καὶ ὁ Φασουλῆς γιατί καὶ πῶς καὶ γιάντα
τὴν ὑψηλὴν πολιτικὴν ἐμούντζωσε γιὰ πάντα.

Τότε θὰ 'δοῦν φῶς φανερά καὶ Ἄνατολὴ καὶ Εὐρώπη
καὶ ἔχθρων φλυάρων ὁμιλοὶ καὶ φίλων ἐξακρέτων
πῶς τὸ μεγάλον ἔργον μου ὅσῃν μέσῃν ἀνεκόπη
ἀπὸ τοὺς βλακογεῖτονας καὶ ἀπὸ τὸν Περικλέτον,
καὶ θὰ φωνάξῃ καθεμιὰ πολιτικὴ ψωμόλυσσα
πῶς πρὸ καίρου τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας τόλυσσα.

Ἄλλ' ἐώσω γενῇ γνωστὸν πρὸς κόσμον Ἀβδερῖτην
πῶς πάντες ἐπολέμησαν καὶ ἐμέν' ἀπὸ σκοποῦ,
ἀναχωρῶ προσωρινῶς μὲ τὸν Μεσολογγίτην
ἐστὴν Λόντρα, ἐστὴν Καπερναούμ, καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ.

Τοῦ μαυρισθέντος ἄμισθος θὰ γίνω δορυφόρος...
φεύγω μὲ σάκκους ταξιδιοῦ, μὲ τσάνταις, μὲ σεντούκια...
ἴσως καὶ οἱ δὲ καλόγεροι νὰ πᾶμε 'στ' Ἀγιονόρος
καὶ Ἀγιονορίτικ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ στέλλωμε φουντούκια.

ἴσως καὶ οἱ δὲ φορέσωμε σπαθιά τυρηννοκτόνων,
ἴσως 'στὸ τέλος κάνουμε καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
καὶ ἄς πλησιάσουν πρὸς ἐμὲ δὲ τρεῖς ἐκ τῶν γειτόνων
νὰ 'δοῦν τί μαῦρον ὄργανον καὶ ὁ Φασουλῆς κρατεῖ.

(Δὲ γειτόνοι δίχως τσίπα
ἐρευνοῦν τὸν παρλαπίπα.)

Φ.—Ψάξετε 'στὸ μανίκι μου...

Γεῖ.— Πῶ! πῶ! τί κρύο πράγμα!...

Φ.—Εἶνε σπαθί, βλακέντιοι, καὶ συνωμότης κάμν.

(Οἱ γείτονες ἀποχωροῦν μὲ μούτρα τρομασμένα
καὶ μόλις πᾶνε σπῆτι των τοὺς πᾶει τρία καὶ ἕνα.)

Φ.—Λοιπὸν καθὼς σὰς ἔλεγα σὰς φεύγουν δυστυχῶς
δὲ κολοασοὶ μεγάλοι,
καὶ ὁ Μπάρμπας Κορδονάραχας θὰ μείνῃ μοναχὸς
τὸν σβέρκο του νὰ βγάλῃ.

Ὁ νοῦς του θὰ ζαλίζεται ἐστὴν ὥραν τῶν καυμάτων
περὶ χρεῶν καὶ τόκων,
καὶ τῶν παντοίων καὶ ἐκκρεμῶν τοῦ κράτους ζητημάτων,
τὰ μάλα περιπλόκων.

Χωρὶς τοὺς δὲ μας ἄφευκτος ὁ κίνδυνος σημαίνει,
τοῦ κάκου κάθε φάρμακον, κατὰπλασμα καὶ ἐκδόριον,
καὶ ἐλεύθερος σὰν σήμερα ὁ Μπάρμπας δὲν θὰ μείνῃ
νὰ κοπανᾷ τῆς Κηφισσιᾶς τὸν Δυτικὸν καὶ Βόρειον,
καὶ σχέδια συμβιβασμῶν, Ἀστυνομία καὶ ὅλα
μέσ' ἀπὸ τὴν φαλάκρα του θὰ παίζουν καραμπόλα.

Ὀλημερίς ὁ φουκαρᾶς θὰ τρέχῃ 'στὸ Παλάτι
νὰ δίδῃ πρὸς τὸν Ἀνακτα ρεπόρτο τακτικό,
καὶ ἐμεῖς μακρὰν θὰ νίπτωμεν τὰς χεῖρας ὡς Παλάτι
οὐδέτεροι πρὸς τὰ κοινὰ καὶ κάθε ξαφνικό.

Καὶ ἂν ξένοι στόλοι ἐξαφνα σὰς ξανακάνουν μπλόκο
ἐμεῖς οἱ δύο μόνο,
καὶ ἂν Τράπεζαι βομβαρδισθοῦν, Τραπεῖα καὶ Παλάτι,
καλὰ νὰ τὰ παθαίνετε καὶ σῦρτε 'στὰ καυμάτια.

Ὅριστικῶς ἀποχωρῶ χωρὶς νὰ στρέψω πίσω...
συμβαίνουν πράγματα φρικτὰ καὶ τρομερὰ μυστήρια,
ἐν τούτοις πρὶν ἐκ τῶν κοινῶν καὶ ἐγὼ ν' ἀποχωρήσω
ἀποχωρῶ πρὸς τὸ παρὸν εἰς ἀποχωρητήρια.

(Ὅλοι μὲ δάκρυα πικρά, λυγμούς καὶ παρρηκλήσεις
ἀμάν, τοῦ λένε, σῶσε μας καὶ μὴν ἀποχωρήσεις,
ἀλλὰ ἐστὴν ἀποχώρησιν ἐκεῖνος ἐπιμένει
καὶ ὁ Περικλῆς τοῦ ρίχνεται καὶ ξύλο τὸν χορταίνει.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐβγήκε τόμος δευτέρος Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μακαρίτου Ραγκαβῆ ἐκ τῶν γλαφυροτάτων.
Μεγάλῃς δράσεως καιροὶ καὶ τόσων πόθων χρόνοι
τὸν κάμνουν περιζήτητον καὶ σπάνιον βιβλίον...
ἐκδίδεται πολυτελῶς δαπάναις τοῦ Κασδὸν
καὶ ἐστὴς Ἑστίας βρίσκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Μαρκόπουλος ὁ Γιάννης, Τραπεζίτης ἐν ταῖς πρώταις,
ποῦ πολλὴ τὸν διακρίνει φλογερὰ δραστηριότης,
τοῦ γνωστοῦ Πανταζοπούλου ἐμνηστευθὴ τὴν Κατίνα,
ἀδελφάτην δεσποσύνην καὶ κορίτσι ἀπ' ἐκεῖνα,
ποῦ καθέναν μακαρίζει τρεῖς φορὰς τὸ παλληκάρι,
ποῦχει τύχη νὰ τὸ πάρῃ.

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλοι καὶ ὅλοι
Ἀθῆναι προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ἐκκουσμένοι, ποῦ ντυνιὰς τὸν νοῦ του γάνει
καὶ μὴ μύτρα ποῦναι τρέλλα καὶ καθέναν ντερτιλῆς
μ' ἕνα δὲ ποτήριον μόνο τοῦ διχόλου κέφι κάνει.
Καὶ διευθυνσις; θὰ πῇτε... νὰ λοιπὸν μὲ μὴ πεινᾷ...
Πέραν, δρομὸς τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεπτά.

Ὁ νεὸς Κωνσταντινίδης, λεγόμενος Θανάσης,
ὅλος σπουδῇ, μελέτῃ, καὶ ἐμβρίθει καὶ δοξαίᾳ,
εἰς Νομικῆς λιμπρέτα ἐξετασθεὶς ἐσχάτως
ἐχρίσθη μετ' ἐπαινῶν σπουδαῖος ἀδουκάτος.